

Spred!

Utdrag ur ett bref.

Helsingfors den 19 februari 1918.

En redaktör för 'Socialdemokraten' i Stockholm, herr Böhmer, som vill medla mellan socialisterna och oss, har ihärdigt underhandlat med socialisterna och äfven försökt att få borgerliga för i staden stända för förlikning med dem. I hvad mån han lyckats med socialisterna är oss ovisst och hör ej hit. För alla de många borgerliga jag träffat liksom för mig sjelf är emellertid blotta tanken på att vår regering skulle vara i stånd att gå in på några som helst underhandlingar eller något könsläende med dessa förrädare, det mest förkrossande som tanken nu kan föreställa sig.

Då jag emellertid i dag erfarit att Böhmer skulle lyckats träffa några borgerliga, hvilka icke vore obenägna att förorda att gå in på underhandlingar om sådant förslag af socialisterna framställdes till vår regering, har jag icke kunnat undgå att meddela hvad mig synes vara det enda riktiga.

Trots de hemska olyckor som dräbbat våra ungdomar och andra, tro vi här i H. förs dock vid godt och fast mod i säker förtröstan på Lännerheims slutliga och fullständiga seger. Vi äro lungt beredda till hvilka offer och lidanden som helst. Vi gå gladt i döden om så skulle måsta ske, nu då vi se en säker och blodig väg till räddning för vårt land. All klenmodighet allt tvifvel har försvunnit, existerar icke. Det kom med ett slag som en befrielse, då vi erforo om Lännerheims arm/ och hans framgångar, om detta att vi, efter all genomgången nesa, verkligen hade en armé som stolt kände för landets ära och räddning.

Så mycket förfärligare verkar därför tanken på att det återigen kunde finnas arna, ontöcknade varelser som vilja inslä kompromissernas väg, och att nåkända dessa enstaka kunde få sin fördärflika ösikt starkt framträdande framom den fasta viljan hos det öfvervägande flertalet som allvarligen tänkt, arbetat och lidit och är beredt till hvilka offer och helst för fosterlandets räddning.

...for the in garden

Holzingenort den 18 februar 1718.

[illegible]

De jag emellertid i dag erfarit att följande skilje tvist
när det gäller, vilka icke vare obetydliga att förorda att
beredningen om såväl förslag af socialisera framtiden till
regering, har jag icke funnit något att meddela hvad mig annars vore det
enda rikliga.

De en arme som stolt kände sig för landets frä och räddning.
 frångångit, om detta allt vi, efter all genomgången resa, verkligen ha
 med oss till slag som en befrielse, då vi erfara om, annars skulle vi ha
 Allt kändmodigt allt tvivlar för försvunnit, existensar icke, det kom
 ske, nu då vi se en säker om och blodig väg till räddning för vårt land
 offer och lidanden som beläst. Vi gå glädd i döden om så skulle måsta
 komma själviska och själsländiga sejer. Vi äro jungt beredda till vilka
 vi är i U. förs dock vid godt och löst med i säker förhållande om annan
 trots de första offeren som dräbt vi se möjlighet och andra, för

Jag litar nog på de våra der däruppe, men läget här nå ej skil-
dras oriktigt för dem, nu då vi äro beroende af dessa förmedlares fram-
ställning. Det vore ett hån mot den som redan stupat, som trots alla fa-
ror sökt sig ut härifrån till en strid, och dem som äro beredda att lika
som de lungt uppoffra sitt lif blott landet räddas. Jag tänker på den
fader som blek af vrede då han hörde om denna förmedling, sade åt mig "om
de skulle skjuta mina barn för mina ögon och min hustru, och rikta gevär-
ren mot mig själf, heldre allt detta än underhandla med förrädarne". Li-
kaså på den fader som har en späd son, och snart väntar sitt andra barns
födelse och dock lämnade sitt lyckliga hem, för att draga ut i striden
för sitt land 'som nu kallade honom'.

Dessa exempel visa nogsamt hurudan stämningen här är, sedan vår e-
gen armé bildats och frihetskriget begynt.: sedan vi tvungits att vädja
till vannen för att nedslå all uselhet som insmugit sig i landet och ho-
tar att kväfva oss i sitt farntag. Alla vilja vara med i denna befrielse-
kamp, som äntligen begynt och nu måste föras till slut kostar hvad det
vill. Här har äfven presterats en enighet i viljan, hänförelse och offer-
villighet såsom aldrig förut, ja verkligt hjältemod och manlig dygd, som
vi kunna vara stolta öfver, och ger oss tro på en framtid för vårt folk.
Det är härligt att se sådant hos sina landsmän om man också måste medge
att icke allt nu i hast blifvit på bästa tänkbara sätt ordnadt, hvilket är
förklarligt.

Men då komma dessa 'förmedlare' och vilja rädda sina partifränder,
hvilkas ränker de dock måste fördöma. Märka de icke att det till slut vo-
re bättre för den internationella socialismen, om de missbildningar som
där uppstått blefve slagna ned, än att hjälpa dessa uslingar på benen, till
fördärf för partiet.

Men nå vara deras sak. För oss är det klart att om vi äfven nu in-
låta oss på underhandling med landsförrädarne hos oss och desse sålunda
på nytt göras till människor, de återigen, om några och något lamslagna i
början, hastigt nog återtaga sitt skryt, sina fraser och lögnar - skapande
blott nya sådana - och naturligtvis sina intriger med ryssarna, hvarigenom
vi således alldeles icke blefve fria från ryssen. Alla lidanden och offer

Jag litter nog på de vits der dröppa, men jaget här på ej skil-

des erklätt för dem, nu på vi beröende af dessa förmedlars fram-

ställning. Det vore ett hån mot dem som redan stupat, som fröts alla ta-

ror sökt sig ut härifrån till en strid, och dem som äro berödda att lika

som de tungt wunnits sitt till blott landet räddas. Jag tänker på den

fader som gick af vrede på sin förde, och denna förmedling, sade åt mig, om

de skulle gilla mina barn för mina ögon och min frälsning, och rikta gevar

ren mot mig själv, helare allt detta än underhandla med förräddarne. Ja

kans på den fader som har en späd son, och snart väntar sitt andra barn

föddes och dock lemnade sitt lyckliga hem, för att draga ut i striden

för ett land som nu kallade honom.

Dessa exempel visa noggrant huru en stämningen här är, sedan vår er-

kan erand blifva och fridhetstidigt bekvämt, sedan vi tyckt att vädja

till värdet för att nedslä till wärdet, som insmunt sig i landet och ho-

tar ett levande och i sitt färdigt, och alla vara med i denna beträffelse

kann, och ändligen begynte att uttala för sig att detta land det

vill. Här har äfven protesterats en enighet i vilken, hänsynslös och offer-

vilighet såsom aldrig förr, ja verkligt blifvande och renlig dag, som

vi kunna vara stolte öfver, och ger oss en framtid för vårt folk.

Det är härifrån att se sådant hos sina landsmän om man också måste medge

att icke allt nu i hett blifvit på bästa tankars ett ordnad, hvilket är

förklarligt.

Men på komma dessa "förmedlare" och vilja rädda sina partifirander,

hvilkas ränner de dock måste förbisma, märks de icke att det till slut wo-

re bättre för den internationella socialismen, än de missbildningar som

der uppstått blifve sådana ned, än att hjälpa dessa valningar på benen, till

fördärf för härtiet.

Men på vara deras sak. För oss är det klart att vi äro en in-

läst oss på underhandling med landstörtsbarne hos oss och dessa sålunda

på nytt göras till rännare, de återigen, och någon och något landsman i

derjan, hastigt nog återläga sitt ämbete, sina fraser och löfver - skapande

blott nya sådana - och naturligtvis sina intresser med ryssarna, hvarigenom

vi således alldeles icke blifva fria från ryssen. Alla lidanden och offer

- 9_3 -

hade då varit förgäfvess. Och då vore det äfven på allvar slut med oss. ~~En~~ måste befrielsen ske. En sådan förunderligt gynnsam kombination af yttre förhållanden som nu kunna vi icke en annan gång räkna på; och skulle det också inträffa, så vore vi, om banden med Ryssland bestå, helt visst förryskade och fördärfvade innan dess. Nu är Ryssland söndersargadt, maktlöst, beträngdt af fiender, våra naturliga allierade. Underbar är äfven händelsernas utveckling i det hänseendet att vi nu redan under krigets fortgång blifvit ett fritt land, likaså de i sig sjelf så tragiska förhållanden som göra att vi i en hast fått en armé med hvilken vi kunna deltaga i slutfasen af kriget och, såsom man måste hoppas, med ära kunna taga del i oss rörande fredsunderhandlingarna.

Men både materiellt och psykiskt sett, så måste vi tillförst i grund slå den inre fienden och sedan omedelbart fortsätta ända till en definitiv uppgörelse med Ryssland. Enligt vanlig schablon bör visserligen först försonas med den inre fienden innan man vänder sig ~~zikk~~ mot den yttre, men detta äro icke nu genomförbart då de två äro ett, utan skulle föra allt i diket som sagdt. Därför måste den dubbla fienden inom landet nu slås helt till marken utan försökning. Efter segern kan väl en ganska vidsträckt amnesti gifvas åt de vilseförda massorna, men med de rädas ledare: "kommisarierna" och andra måste göras kort process - såframt de ej rymma eller skjutas af sina egna innan dess. Blott genom en full seger få vi landet pacificeradt och en tillräckligt stark front mot Ryssland för att nå en uppgörelse där.

Blicka vi åter i framtiden, så måste väl Ryssland med sin 80 millioner storrussar dock en gång komma till någorlunda ordnade förhållanden. Då gäller det för oss att vara väl konsoliderade och starka. Efter segerrika bragder kan dock mycket blifva möjligt, mycket som nu synes hart när öfvervinnerligt. Misströsta om framtiden behöfva vi därför icke på grund af allt det usla som nu kommit till synes och framkallat det som syntes otroligt, ett inbördes krig. Det gäller blott att gå fram till full seger nu utan att svikta.

Afsigten med dessa rader är också den att Ni icke må af någon hängsyn till oss här i söder, vårt öde må skildras huru mörkt som helst, och vi må som gisslan eller eljest utsättas för hvilka faror som helst, låta hindra Eder att utan någon som helst kompromiss fullfölja er frammarsch hit tills fullständig seger nåtts.

hade de varit förgäves. Och de voro det blivna på allvar ett med oss.
En lista beträffande de för sådana förändringar som äro förenade med en
ytter förhållanden som nu kunna vi icke en annan gång vilja ha. Och
skulle det också inträffa, så vore vi en banden med Ryssland best. Helt
viast försvårade och fördröjande innan dess. Nu är Ryssland sönder-
gått, maktlöst, beröingat af fiendet, våra naturliga allierade. Under det
siver handelsrättens utveckling i det hänseende att vi nu redan varit för-
gåta förgång blifvit ett frist land. Likaså de i sig själft så tragiska
förhållanden som göra att vi i en hast fått en strid med hvilken vi kunna
deltaga i slutessen af kriget och, såsom man måste hoppas, med ära kunna
taga del i oss rörande fredshandlingarna.

Men både materiellt och psykiskt sett, så måste vi tillförstå i grund
alla den inre fienden och sedan omödelbart fortsätta ända till en be-
trivningslös med Ryssland. Inligt vanliga schablon bör vi i allmänhet först
försöka med den inre fienden innan man vänder sig till mot den yttre,
men detta är icke en genomtänkt sak. De icke äro ett utan skulle först alla
i riket som såg. Därför måste den dubbla fienden inom landet nu alla
helt till marken utan försökning. Efter segen kan väl en annan värdighet
smått tillräckligt för de vilseförda massorna, men med de rätta ledarna, kan man
särskilt och andra måste göras kort process - så framt de ej tväna eller
skjutas af sine egna innan dess. Fått genom en full seger till vi landets
officeradt och en tillräckligt stark front mot Ryssland för att nå en
görelse där.

Blir vi åter i framtiden, så måste väl Ryssland med sin 80 mil-
jard storvärd dock en gång komma till någonlunda ordnade förhållanden.
Då gäller det för oss att vara väl konsoliderade och starka. Efter segen
rika präster kan dock mycket öfvers mottas. Men som nu synes har vi nä-
rastverksamhet. Hvarsteds en framtiden behöfva vi därför icke på grund-
at allt det nysa som nu kommer till svaga och framkallat det som svagas
olovligt, ett inbördes krig. Det gäller blott att vi fram till full seger
nu utan att svikta.

Attityden med dessa saker är dock den att vi icke må af någon hän-
syn till oss har i söder, vart och en skildras för när närhet som helst, och vi
må som gissan eller eljest utstås för vilka faror som helst, icke hin-
dra för att utan någon som helst kompromiss tillförläp er framskrida hit
tills fullständig seger nås.